

ΕΥΑ ΡΑΣΟΥΛΗ

Γλυκιά ζωή

Στα παιδιά μου
Λευτέρη και Έρη

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η αγαπημένη ώρα της Μυρσίνης ήταν το σούρουπο. Απολάμβανε με αγαλλίαση την ομορφιά των χρωμάτων, καθώς το τοπίο γύρω της μαλάκωνε και βυθιζόταν στις σκιές του επερχόμενου σκότους. Απολάμβανε εξίσου και τους γλυκούς ήχους της εξοχής, θεικό βάλσαμο για τα χρονίως ταλαιπωρημένα από τους θορύβους της μεγαλούπολης αυτιά της. Η Μυρσίνη τις ώρες αυτές ευγνωμονούσε τον θείο Αλέξανδρο, αδελφό του παππού της, αφού χάρις στη γενναία όσο και αναπάντεχη κληρονομιά του, είχε τη δυνατότητα να χαίρεται τον μικρό της παράδεισο, χωρίς τις έγνοιες του βιοπορισμού.

Χτισμένο στην κορυφή του μεγάλου ελαιώνα, το πέτρινο σπίτι δέσποζε στην πλαγιά του λόφου

έχοντας πανοραμική θέα στην πεδιάδα, την κατάφυτη από αμπελώνες, περιβόλια και ελιές. Ήταν μεγάλο, στέρεο και επιβλητικό με τον τρόπο των παλιών σπιτιών, που χτίστηκαν με αγάπη και μαστοριά από παλιούς τεχνίτες και είχες τη σιγουριά αντικρίζοντάς το, ότι εδώ κάποιοι άνθρωποι έζησαν ευτυχισμένες μέρες.

Η Μυρσίνη μάζεψε τα σύνεργα της κηπουρικής στο μικρό ξύλινο καλάθι της. Σιγούρεψε στην αγκαλιά της τα λουλούδια που έκοψε από τον κήπο και μπήκε στον ευρύχωρο, ψηλοτάβανο προθάλαμο. Η δροσιά του δωματίου ήταν καλοδεχούμενη, μετά τη ζέστη που επικρατούσε κάτω από τον απογευματινό ήλιο. Ακούμπησε με μια ανάσα ανακούφισης το καλάθι της στο στρογγυλό μαονένιο τραπέζι που δέσποζε στο μέσον τού, άδειου κατά τα άλλα, δωματίου. Ένα μπουκέτο λευκά και κίτρινα τριαντάφυλλα, όμορφα τοποθετημένα μέσα στο παλιό κεραμικό βάζο, γέμιζαν αρώματα τον χώρο.

Στην οροφή, ο μπρούντζινος πολυέλαιος, λάφυρο της Μυρσίνης από τις ατέλειωτες αναζητήσεις της στα παλαιοπωλεία, έδινε μια αίσθηση μεγαλοπρέπειας στον χώρο. Η επιβλητική ξύλινη σκάλα στο βάθος του δωματίου οδηγούσε στη γαλαρία του επάνω ορόφου, με τις μεγάλες φωτεινές κρεβατοκάμαρες και την υπέροχη θέα προς τους αμπελώνες και το ποτάμι.

Μεγάλο σπίτι για μια ψυχή... σκέφτηκε για πολλοστή φορά η Μυρσίνη, καθώς ξεφόρτωνε τα λουλούδια στην αγκαλιά της Χρύσας, που πετάχτηκε απ' την κουζίνα, σβέλτη παρά την ηλικία της.

– Βάλ' τα στον νεροχύτη και έρχομαι να τα φτιάξω, είπε στην πρόθυμη οικονόμο της.

– Ήταν ανάγκη να κουραστείς; Ας μου το 'λεγες να πήγαινα εγώ, της αποκρίθηκε η Χρύσα, με τη γνωστή υπερπροστατευτική συμπεριφορά της.

Η Μυρσίνη τη χάιδεψε τρυφερά στην πλάτη και πέρασε στο καθιστικό. Η ατμόσφαιρα της θαλπωρής και της αρμονίας που απέπνεε το δωμάτιο, την έκανε να καμαρώσει άλλη μια φορά για το έργο της. Λευκοί καναπέδες, πολύχρωμα χαλιά και προσεκτικά διαλεγμένες αντίκες στόλιζαν το φωτεινό σαλόνι.

Ο Σαμ, ο κάτασπρος γάτος της, γουργούριζε ξαπλωμένος μακάρια κάτω από το πιάνο. Ήταν η αγαπημένη του θέση και η ηρεμία του φανέρωνε ότι δεν συγκινήθηκε ιδιαίτερα από την παρουσία της.

– Το πιάνο θέλει κούρδισμα... μουρμούρισε και σημείωσε νοερά να το φροντίσει μαζί με τις υπόλοιπες δουλειές, κατά την αυριανή επίσκεψη στην πόλη. Άφησε έναν αναστεναγμό ευχαρίστησης που την έκανε να χαμογελάσει.

– Σαν τον Σαμ γουργουρίζω... είπε και κατευθύνθηκε στην κουζίνα.

Άνοιξε την παλιά ντουλάπα που φιλοξενούσε κάθε λογής πορσελάνες, γυαλικά και ασημικά, για να διαλέξει τα βάζα που θα χρησιμοποιούσε για τα λουλούδια της. Η πανέμορφη στόφα, κληρονομιά της Εγγλέζας θείας Ντόρας, ήταν ήδη αναμμένη για την προετοιμασία του δείπνου. Γέμισε πρώτα το βάζο στο μεγάλο καρυδένιο τραπέζι της κουζίνας, που ήταν ειδικά επεξεργασμένο για ν' αντέχει στις ταλαιπωρίες. Περιτριγυρισμένο από τις αναπαυτικές καρέκλες με το υπόλευκο ανθεκτικό ύφασμα,

αποτελούσε το κέντρο των δραστηριοτήτων του σπιτιού.

Ο βαθύς καναπές, τοποθετημένος στρατηγικά κάτω από το μεγάλο παράθυρο, συμπλήρωνε ιδανικά την άρτια εξοπλισμένη κουζίνα της Μυρσίνης. Τα κρύα βράδια του χειμώνα η στόφα, φορτωμένη με ξύλα, δούλευε ασταμάτητα και κρατούσε υπέροχα ζεστό το μεγάλο δωμάτιο. Εκεί, κουλουριασμένη στον αναπαυτικό καναπέ, με το τσαγερό γεμάτο ευωδιαστό τσάι και τα περίφημα σουσαμένια κουλουράκια της στον δίσκο πλάι της, η Μυρσίνη αγνάντευε το χειμωνιάτικο τοπίο, συνήθως σε κατάσταση ευδαιμονίας.

– Έτοιμος ο καφές σου! της φώναξε η Χρύσα, μπαίνοντας από την πόρτα του λαχανόκηπου. Πού θα καθίσεις;

– Στην πίσω βεράντα, Χρύσα μου. Θέλω να απολαύσω το ηλιοβασίλεμα. Αλλά πρώτα να τελειώσω με τα λουλούδια. Κάθισε κι εσύ μαζί μου.

– Ετοιμάζω τα χόρτα που μάζεψα το πρωί για τη χορτόπιτα που παρήγγειλες και λέω να φτιάξω και μια κερασόπιτα. Μην πάνε χαμένα τα κεράσια που μάζεψε ο Γρηγόρης!

– Καλή ιδέα! συναίνεσε η Ελένη καθώς τακτοποιούσε επιδέξια τα τελευταία λουλούδια στα βάζα.

Στο τραπέζι της βεράντας την περίμενε ο καφές της, σερβιρισμένος με μπισκότα κανέλας, η σπεσιαλιτέ της Χρύσας. Περιτριγυρισμένη από τα γιασεμιά, τις αγριοτριανταφυλλιές και όλα τ' αγαπημένα φυτά της που φρόντιζε με επιμέλεια, η Μυρσίνη επιδόθηκε στη μικρή απογευματινή της απόλαυση.

Καθώς ρουφούσε τον καφέ της, το βλέμμα της αναπαυόταν στον ορίζοντα του κτήματος και μακάριζε τον εαυτό της για την απόφασή της ν' αλλάξει δραματικά τη ζωή της, εγκαταλείποντας την πόλη, στο απόγειο της καριέρας της.

Η μετάβαση από τη μεγαλούπολη στο ειδυλλιακό περιβάλλον του κτήματος ήταν σχετικά πρόσφατη και η Μυρσίνη απολάμβανε την κάθε στιγμή της εκεί. Όταν έλαβε την είδηση για την κληρονομιά, βρισκόταν σε μια κρίσιμη καμπή της ζωής της. Είχε χορτάσει από επιτυχίες και αναγνώριση, αλλά η ποιότητα της ζωής της ήταν αντιστρόφως ανάλογη των επαγγελματικών της επιτυχιών. Στο πάρτι των γενεθλίων της, κλείνοντας τα σαράντα οκτώ, υψηλόβαθμο και επιτυχημένο στέλεχος μεγάλης πολυεθνικής, αποφάσισε να κλείσει και το κεφάλαιο “καριέρα”.

– Έχεις τρελαθεί; της είπε η γραμματέας της και επί χρόνια έμπιστη φίλη της Στέλλα, η οποία αποτελούσε τα μάτια της και τα αυτιά της στην εταιρεία και την είχε σώσει από δεκάδες κακοτοπιές. Θα αφήσεις όλα αυτά και θα γίνεις αγρότισσα; Ούτε εβδομάδα δεν θα αντέξεις στην εξοχή! Εσύ, παιδί μου, είσαι άνθρωπος της πόλης! Άσε που θα σου λείψουν ο ανταγωνισμός, οι επιτυχίες και τα χειροκροτήματα!

– Ακριβώς γι' αυτά που ανέφερες θα φύγω. Σιχάθηκα τους ανταγωνισμούς και το κυνήγι της επιτυχίας. Σε κανέναν δεν θα λείψω και κανείς δεν με χρειάζεται. Καιρός να αναθεωρήσω τις προτεραιότητές μου και να αρχίσω ν' αγαπώ τον εαυτό μου.

– Με τον Πέτρο τί θα κάνεις;

– Νομίζω ότι ο χωρισμός θα είναι δώρο και για τους δυο μας... Αυτό δεν είναι σχέση, είναι παγωμένη σούπα. Όπως βλέπεις, δεν έχω τίποτε να με κρατάει εδώ.

Έτσι αποφασιστικά, όπως έκανε πάντα η Μυρσίνη, υπέβαλε την παραίτησή της, έκανε τις απαραίτητες ανακαινίσεις στο κτήμα, μάζεψε ρούχα, μουσικές και βιβλία, και σύντομα εγκαταστάθηκε στη νέα της κατοικία στο μεγάλο ηησί. Κόντευε να συμπληρωθεί ένας χρόνος από τότε που εγκατέλειψε την πολύβουη πρωτεύουσα και ούτε μια στιγμή δεν το μετάνιωσε.

Η Χρύσα διέκοψε τις σκέψεις της. Άφησε το τηλέφωνο δίπλα της στο τραπέζι και την ενημέρωσε.

– Η ανιψιά σου απ' το Λονδίνο.

Το πρόσωπο της Μυρσίνης έλαμψε. Η αγαπημένη της Αντιόπη! Μόλις άρχιζε τις σπουδές της στα οικονομικά και λαχταρούσε να μάθει πώς προσαρμόστηκε. Σήκωσε με χαρά το τηλέφωνο.

– Αγάπη μου, πόσο χαίρομαι! Ανυπομονώ να ακούσω τα νέα σου! Είσαι καλά;

– Από υγεία μια χαρά.

Η Μυρσίνη, από τον τόνο της φωνής της, κατάλαβε πως κάτι την απασχολούσε.

– Τί συμβαίνει, γλυκιά μου;

– Από πού ν' αρχίσω!

– Απ' όπου θέλεις, αλλά μίλα. Έχω αρχίσει να τρομάζω.

– Λοιπόν, σύντομα θα είμαι κοντά σου. Θα με φιλοξενήσεις, αγαπημένη μου θειούλα;

– Αυτό ήταν όλο; Δεν χρειάζεται να ρωτάς! Το σπίτι μου είναι και δικό σου! Ελπίζω να αντιλαμβάνεσαι πόσο σ' αγαπώ.

– Φυσικά, φυσικά... Αλλά ξέρεις... η φωνή της χαμήλωσε τρεμάμενη, δεν σκοπεύω να ξαναγουρίσω... Αποφάσισα να εγκαταλείψω τις σπουδές μου...

– Πολύ ριζικό ακούγεται αυτό, είπε με τη γνωστή ψυχραιμία της η Μυρσίνη. Το σκέφτηκες καλά;

– Είναι οριστικό. Έχω πάρει τις αποφάσεις μου, Μυρσίνη. Ήταν λάθος επιλογή και δεν σκοπεύω να συνεχίσω κάτι που δεν αγαπώ και δεν επέλεξα εγώ. Ξέρεις πολύ καλά πως ήταν επιθυμία της μητέρας μου και κατά τη συνήθειά του, ο πατέρας την υποστήριξε. Αρκετά με την καταπίεση της Κατερίνας... Δεν θα διαφεντεύει για πάντα τη ζωή μου! Ας συμμαζέψει τη δική της, που μας διέλυσε όλους... Η φωνή της έσπασε. Δεν ήθελα να είμαι εγώ ο άγγελος αυτής της είδησης, Μυρσίνη, αλλά πρέπει να το μάθεις... Ο πατέρας μου τηλεφώνησε χθες... Η μάνα μου τον εγκαταλείπει. Έχουν ήδη καταθέσει τα χαρτιά για το διαζύγιο...

– Θεέ μου, το έκανε τελικά!

Η Μυρσίνη έμεινε μερικά δευτερόλεπτα αποσβλωμένη.

– Αντιόπη, μάζεψέ τα και έλα όσο πιο γρήγορα μπορείς. Έχεις ενημερώσει τον πατέρα σου;

– Ήταν απελπισμένος, δεν ήθελα να του φορτώσω και τα δικά μου προβλήματα...

– Ο αδελφός σου το ξέρει;

– Ο Τόνι είναι στο Παρίσι. Θα τον καλέσω απόψε. Θα τα πούμε σύντομα.

– Γειά σου και να προσέχεις. Σ’ αγαπώ, καρδούλα μου.

Η Μυρσίνη έκλεισε με έναν αναστεναγμό το τηλέφωνο. Ήταν σίγουρη ότι η Αντιόπη δεν πήρε επιπόλαια την απόφασή της. Πάντα τη θεωρούσε ώριμο και μετρημένο παιδί. Θα περίμενε να τα πουν από κοντά. Όσο για την αδελφή της, προσπαθούσε να χωνέψει την είδηση, πριν επικοινωνήσει μαζί της. Ήθελε να είναι δίκαιη, μα δυσκολευόταν αφάνταστα να βρει ελαφρυντικά για την πράξη της. Εν πάση περιπτώσει... όσα ξέρει ο νοικοκύρης... Θα περίμενε να ακούσει την εκδοχή της. Μάζεψε τις σκέψεις της και κρατώντας το άδειο πλέον φλιτζάνι του καφέ, πέρασε ξανά στην κουζίνα. Είχε να ασχοληθεί με την προετοιμασία του δείπνου, που θα μοιραζόταν με την καλή της φίλη την Ελένη, αυτό το, όμορφο κατά τα άλλα, καλοκαιρινό βράδυ.

Η Ελένη ήταν άλλο ένα θεόσταλτο δώρο της νέας της ζωής. Είχε εγκατασταθεί σχεδόν συγχρόνως με αυτήν σε ένα χαριτωμένο σπιτάκι στην έξοδο του χωριού, δέκα λεπτά ποδαρόδρομο απ’ το κτήμα. Η Μυρσίνη τη συνάντησε πρώτη φορά στο μικρό μπακάλικο του χωριού, όπου είχαν πάει και οι δυο για προμήθειες. Ένας τεράστιος κανελής σχύλος μπερδεύτηκε στα πόδια της, μόλις άνοιξε την πόρτα του παντοπωλείου.

– Ποιός είσαι εσύ, κούκλε μου;

Η Μυρσίνη, που λάτρευε τα ζώα, χάιδεψε το σιλπινό τρίχωμά του.

– Τον λένε Μίνωα και είναι άτακτος! είπε χαμογελαστά η Ελένη, που βρισκόταν εκεί με τον σκύλο της για τα ψώνια της εβδομάδας. Ελένη Μενδρινού, της συστήθηκε καθώς τραβολογούσε τον Μίνωα, που χοροπηδούσε γύρω της.

Η Μυρσίνη δεν άργησε να συνδέσει το όνομά της με τη γνωστή και καταξιωμένη συγγραφέα της αστυνομικής λογοτεχνίας.

– Είστε η γνωστή συγγραφέας, δεν είναι έτσι; Σας διαβάζω, έχω περάσει όμορφες ώρες με τα κείμενά σας! της είπε με θαυμασμό.

Ψηλόλιγνη, με τις μακριές της φούστες, τα πλούσια μακριά καστανόξανθα μαλλιά της συνήθως μαζεμένα πίσω, με ένα μολύβι να τα στηρίζει και τα μεγάλα γκριζογάλανα μάτια της να σε κοιτούν με εξυπνάδα και καλοσύνη, η Ελένη στα σαράντα της χρόνια, διατηρούσε στο ακέραιο την ομορφιά της και απέπνεε ένα ενδιαφέρον κράμα πνευματικότητας και δυναμισμού. Ήταν από τις γυναίκες που επιβάλλονταν στον χώρο και μόνο με την παρουσία τους.

Έγιναν γρήγορα φίλες και τα μακριά βράδια του χειμώνα, ανάμεσα σε τόνους φλιτζανιών τσαγιού και καφέδων, η Μυρσίνη θα μάθαινε με λεπτομέρειες τη συναρπαστική ιστορία της και θα έχτιζαν μαζί τη στέρεη φιλία τους, που θα διαρκούσε για το υπόλοιπο του βίου τους.

Το σκοτάδι είχε πέσει για τα καλά. Τα άξια χέρια της Μυρσίνης δούλευαν επιδέξια, καθώς αναπολούσε τα τελευταία γεγονότα της ζωής της. Στην άκρη του μεγάλου τραπεζιού, τοποθετημένη ήδη σε μια όμορφη στρογγυλή πιατέλα, μοσχοβολούσε η ομελέτα που μόλις είχε ετοιμάσει. Και πώς να μη μοσχοβολά! Ολόφρεσκα αυγά από τις κοτούλες της, κρεμμυδάκια, πιπεριές και μπόλικο μάραθο –η μυρωδιά του ήταν η αδυναμία της– όλα μαζεμένα το πρωί από τον κήπο της! Το ντόπιο φρέσκο τυρί, δώρο του Γρηγόρη, του επιστάτη του κτήματος, συμπλήρωνε την πλούσια γεύση του φαγητού της. Αυτά ήταν τα υλικά της ομελέτας, πασπαλισμένα με τη στοργή και την αγάπη της Μυρσίνης.

Μια χορταστική χωριάτικη σαλάτα, κατ' ευθείαν από το περιβόλι στο πιάτο, περιχυμένη με φρέσκο αγουρέλαιο, από τις ελιές της φυσικά, ξεκουραζόταν στη γυάλινη σαλατιέρα, ενώ δίπλα, η καράφα με το κρασί συμπλήρωνε την εικόνα του λιτού, αλλά γευστικού δείπνου. Για επιδόρπιο υπήρχε ένα ζουμερό σοκολατένιο κέικ, που είχε ετοιμάσει η ίδια το πρωί και φρέσκα σταφύλια και σύκα από το κτήμα.

Τα βήματα στη βεράντα ειδοποίησαν τη Μυρσίνη για τον ερχομό της φίλης της και ετοιμάστηκε να την υποδεχτεί φορώντας ένα χαμόγελο. Δεν είχε σκοπό να της χαλάσει τη διάθεση με το «καλησπέρα». Όταν όμως άνοιξε τη βαριά ξύλινη πόρτα, βρέθηκε να κοιτά το στήθος του πανύψηλου και γοητευτικού γείτονά της, του Έκτορα Λαμπρίδη.

Η Μυρσίνη ξαφνιάστηκε. Ήταν ο τελευταίος που περίμενε να δει τέτοια ώρα στην πόρτα της!

– Έκτορα, τί έκπληξη! Πέρασε μέσα.

Ο σαραντατετράχρονος οινολόγος με την αξιοπρόσεκτη εμφάνιση είχε κάνει τις σπουδές του στη Γαλλία και οι φήμες τον ήθελαν άνθρωπο καλλιεργημένο, αλλά δυσπρόσιτο. Αφοσιωμένος στη φροντίδα και στην επέκταση της οικογενειακής περιουσίας, έδινε όλη του την ενέργεια στη διοίκηση του μεγάλου οινοποιείου που διατηρούσε στο τεράστιο κτήμα του με τους περιποιημένους αμπελώνες, οι οποίοι του χάριζαν την πρώτη ύλη για τα πολυβραβευμένα κρασιά του. Η Μυρσίνη είχε ελάχιστες φορές την ευκαιρία να τον συναντήσει, αφού σπάνια εμφανιζόταν στις κοινωνικές εκδηλώσεις και στα πανηγύρια του χωριού. Σε μια τέτοια περίπτωση είχαν συστηθεί.

– Καλώς ορίσατε στο χωριό μας. Σας εύχομαι να περάσετε μια ευχάριστη ζωή και να το αγαπήσετε όσο κι εμείς, της είπε εγκάρδια.

– Ευχαριστώ, το αγαπώ ήδη, είναι τόσο γραφικό και το σπίτι μου πανέμορφο! Μίλα μου στον ενικό, σε παρακαλώ.

– Μη διστάσεις, λοιπόν, να με καλέσεις αν χρειαστείς κάτι. Εγώ και το προσωπικό μου είμαστε στη διάθεσή σου, της είπε ο Έκτορας.

Την επόμενη μέρα, ο επιστάτης του κατέφθασε κουβαλώντας ένα κιβώτιο γεμάτο κρασιά από την κάβα του κτήματος.

– Καλημέρα σας, είπε ευγενικά. Είμαι ο Ανδρέας από το οινοποιείο. Ο κύριος Έκτορας σας στέλνει αυτά τα κρασιά.

– Να είναι καλά, τον ευχαριστώ πολύ! Να σας προσφέρω κάτι;

– Λίγο νερό θα ήταν καλό, ευχαριστώ. Ο κύριος Λαμπρίδης λέει, αν χρειαστείτε βοήθεια, να με καλέσετε. Θα βρείτε το τηλέφωνο μέσα στην κούτα.

Αργότερα η Μυρσίνη, έβλεπε τον Έκτορα από μακριά στις καθημερινές της περιπλανήσεις να περιδιαβαίνει τους αμπελώνες και αντάλασσαν νέα και χαιρετισμούς όταν διασταυρώνονταν οι δρόμοι τους. Ήξερε, από τις περιγραφές, για το αρχοντικό του, ένα πανέμορφο πέτρινο κτίσμα γεμάτο αντίκες τις οποίες η οικογένειά του συνέλεξε στο πέρασμα των χρόνων, και για την αγάπη του για τα βιβλία και την κλασική μουσική, πράγματα που τον απασχολούσαν με τις ώρες, όταν δεν ασχολιόταν με τ' αμπέλια του, το οينوποιείο και τα συχνά ταξίδια του.

Τί να γύρευε άραγε τέτοιαν ώρα στο κατώφλι της, αναρωτήθηκε ξανά και άνοιξε περισσότερο την πόρτα για να διευκολύνει την είσοδό του.

– Καλησπέρα Μυρσίνη, της είπε, αλλά δεν έκανε καμμιά κίνηση να περάσει στο εσωτερικό του σπιτιού. Ελπίζω να μην ενοχλώ.

– Μα τί λες; Χαρά μου που σε βλέπω! Πέρασε μέσα, να σου προσφέρω ένα ποτό, επανέλαβε ευγενικά η Μυρσίνη.

– Ευχαριστώ, αλλά είμαι βιαστικός, με περιμένουν για το δείπνο... Σκέφτηκα απλώς, μια που ο περίπατός μου με έβγαλε στη γειτονιά σου, να

επωφεληθώ και να σε προσκαλέσω στη γιορτή του κρασιού που οργανώνω στο κτήμα τον επόμενο μήνα. Πρόκειται για μια ολοήμερη εκδήλωση με υπαίθριο πάρτι και δοκιμές κρασιών, το οποίο τελειώνει με μια επίσημη δεξίωση το βράδυ της επόμενης ημέρας. Θα χαρώ να σε δω να παρευρίσκεσαι και στις δύο εκδηλώσεις. Θα έχεις την ευκαιρία να δεις από κοντά το κτήμα, να δοκιμάσεις τα κρασιά μας, τη διάσημη κουζίνα της Αφροδίτης και να γνωρίσεις σημαντικούς ανθρώπους του νησιού, και όχι μόνον.

– Σ’ ευχαριστώ, ακούγεται πολύ ενδιαφέρον! Το θέμα είναι ότι περιμένω πολλούς και αγαπημένους επισκέπτες και ο περισσότερος χρόνος μου θα αφιερώνεται σ’ αυτούς...

– Αυτό δεν θα είναι πρόβλημα! Είναι όλοι από τώρα καλεσμένοι μου! Καληνύχτα και θα σας περιμένω με χαρά.

Η Ελένη διασταυρώθηκε με τον Έκτορα στο μονοπάτι του κτήματος και χαιρετίστηκαν με τη συνηθισμένη τυπικότητα που επέβαλε το ψυχρό και μάλλον υπεροπτικό, κατά την ίδια, ύφος του.

Ο Έκτορας την κοίταξε επίμονα και ερευνητικά, σταματώντας για λίγο στα γκριζογάλανα μάτια της και στο στήθος της που ανεβοκατέβαινε γρήγορα, προφανώς από την προσπάθεια που κατέβαλε, ανεβαίνοντας με το ζωηρό της βήμα το ανηφορικό μονοπάτι. Ιδρώτας ανάβλυζε από το μέτωπό της και χρύσιζε κάτω από το φεγγαρόφωτο, κυλώντας στο μαυρισμένο από την πολύωρη έκθεση στον ήλιο της εξοχής πρόσωπό της.

– Αρκετή ζέστη για περπάτημα! σχολίασε με χαμόγελο ο Έκτορας.

– Μια χαρά μου φαίνεται εμένα, είπε αντιδικώντας χωρίς ιδιαίτερο λόγο η Ελένη και τον προσπέρασε βιαστικά.

Εκείνος της έγνεψε έναν χαιρετισμό και απομακρύνθηκε με ένα διαφορούμενο χαμόγελο στα χείλη.

Άντε χάσου, υπεροπτικό γαϊδούρι! σκέφτηκε αυθόρμητα η Ελένη, συνειδητοποιώντας ταυτόχρονα ότι τον αδικούσε και μάλιστα άνευ λόγου.

Το πρώτο πράγμα που ρώτησε η Ελένη μπαίνοντας στην κουζίνα της Μυρσίνης, ήταν τί γύρευε ο απρόσιτος γείτονας στην πόρτα της. Εκείνη της εξήγησε σύντομα και την οδήγησε στο τραπέζι.

– Φαντάζομαι ότι θα πάρεις κι εσύ την πρόσκλησή σου για το πάρτι. Διακρίνω ένα ενδιαφέρον στα μάτια του όταν σε παρατηρεί.

– Εγώ πάλι διακρίνω μόνον υπεροψία και εγωισμό! Μακριά από μένα ο ψηλομύτης! Πάντως είχε την ευκαιρία του και την άφησε ανεκμετάλλευτη...

– Μπορεί να τη φυλάει για μια προσφορότερη ώρα, ποτέ δεν ξέρεις! Άντε, κάθισε να σερβίρω.

Ντυμένη με μια από τις υπέροχες μακριές της φούστες, μια άνετη κατάλευκη πουκαμίσα και τα μαλλιά της μαζεμένα σ' ένα ανέμελο σινιόν, που το στήριζε μια εντυπωσιακή πιάστρα από ταρταρούγα, η Ελένη βολεύτηκε στο τραπέζι και άπλωσε το χέρι στο λαχταριστό φρέσκο ψωμί, κάνοντας με την κίνηση αυτή τα υπέροχα χειροποίητα ασημένια βραχιόλια της να κουδουνίσουν χαρούμενα.

– Πεινάω σαν λύκος και η μυρωδιά της ομελέτας είναι θανατηρή! είπε κατευθύνοντας λαίμαργα το πιρούνι της προς την πιατέλα.

Το οξύ κουδούνισμα του παλιομοδίτικου τηλεφώνου διέκοψε τη Μυρσίνη από τη διαδικασία του σερβιρίσματος.

– Να πάρει! Όλοι τώρα θα με θυμηθούν... μουρμούρισε πηγαίνοντας προς τη συσκευή.

Η Ελένη την άκουγε να μιλά από το διπλανό δωμάτιο αφηρημένη καθώς τσιμπολογούσε τη σαλάτα.

– Καλά νέα; ρώτησε τη φίλη της όταν επέστρεψε.

– Εξαρτάται... απάντησε η Μυρσίνη. Ήταν η αδελφή μου από τη Νέα Υόρκη. Έρχεται μεθαύριο να με επισκεφτεί. Χαίρομαι που θα τη δω, αλλά φαίνεται πως αποφάσισε να εγκαταλείψει τον κακομοίρη τον Μαρκ. Φοβάμαι πως θα έχουμε εντάσεις με την παρουσία της Αντιόπης, την οποία περιμένω επίσης σύντομα. Μάνα και κόρη τα πάνε σαν τον σκύλο με τη γάτα.

– Πώς έτσι;

– Τί να σου πω... Η Κατερίνα ήταν πάντα αφοσιωμένη στον εαυτούλη της και στην κοσμική ζωή της. Τα παιδιά μεγάλωναν ερήμην της, στα χέρια των νταντάδων.

– Ακούγεται σκληρό! Και ο πατέρας;

– Ο Μαρκ έκανε ό,τι μπορούσε, αλλά η αδυναμία του στην Κατερίνα ήταν παροιμιώδης. Και ιδού τα αποτελέσματα. Τα παιδιά από 'δώ κι από 'κεί και το διαζύγιο προ των πυλών!

– Πόσο καιρό είναι παντρεμένοι;

– Είκοσι δύο χρόνια. Ήταν σχεδόν στην ηλικία της Αντιόπης όταν παντρεύτηκε η αδελφή μου. Όλοι τη μακάριζαν τότε... Πλούσιος νέος και ωραίος, από μεγάλο τζάκι τραπεζιτών της Βοστόνης ο Μαρκ, τον

γνώρισε σε μια δεξίωση. Εκείνη φοιτήτρια καλεσμένη μιας πλούσιας φίλης, εκείνος φίλος της οικογένειας. Ο Μαρκ που την περνούσε μια πενταετία, δούλευε ήδη στην οικογενειακή επιχείρηση.

– Και φυσικά την ερωτεύτηκε, συμπέρανε η Ελένη.

– Επρόκειτο για *coup de foudre**. Δεν την άφησε από τα μάτια του όλη τη νύχτα. Οι επόμενες ημέρες αφιερώθηκαν σ' ένα εκλεπτυσμένο αλλά επίμονο φλερτ... Ο Μαρκ τη βομβάρδιζε καθημερινά με βουνά από τριαντάφυλλα, παιώνιες και κρίνα, τα αγαπημένα της Κατερίνας, και ακριβά αρώματα σε υπέροχα κρυστάλλινα μπουκάλια. Οι προσκλήσεις για ρομαντικά δείπνα στα πιο σοφιστικέ ρεστοράν της πόλης ήταν καθημερινές! Την κατάληξη τη γνωρίζεις.

– Αυτό το λένε «ζωή», καλή μου Μυρσίνη! Δεν ξέρω πόσα από αυτά που συμβαίνουν τα ελέγχουμε και πόσα γίνονται ερήμην μας. Πάντως, αν κατάλαβα καλά, σύντομα θα έχεις μπόλικη συντροφιιά.

– Και πολλούς μπελάδες, συμπλήρωσε η Μυρσίνη.

– Ευτυχώς που διαθέτεις την καλύτερη αγκαλιά για κλάψες. Την έχω δοκιμάσει. Για να μην πω για την τετράγωνη λογική σου, ιδανική για να φέρνει τα πράγματα στις σωστές τους διαστάσεις. Τυχεροί που σ' έχουμε, Μυρσινούλα μου!

Τέλειωσαν το λιτό τους δείπνο σε σχετική σιωπή. Τη Μυρσίνη την απασχολούσε η άφιξη της αδελφής της και προσπαθούσε να βρει έναν τρόπο να

* Κεραυνοβόλος έρωτας.

βοηθήσει το ζευγάρι. Όσο κι αν αγαπούσε την Κατερίνα, δεν μπορούσε να παραβλέψει τη σκληρότητα του χαρακτήρα της, τον εγωκεντρισμό της και την εμμονή της να γίνεται το δικό της αδιαφορώντας για τις επιθυμίες των άλλων. Συμπαθούσε τον γαμπρό της, ένα άνθρωπο ήπιων τόνων, με χρυσή καρδιά, και στενοχωριόταν για τη δύσκολη ζωή που του πρόσφερε η Κατερίνα, μια ζωή χωρίς τρυφερότητα, χωρίς γαλήνη. Σίγουρα του άξιζε κάτι καλύτερο, σκέφτηκε.

– Όρα να ακούσεις τα τελευταία μου γραπτά. Θέλω σχόλια, διέκοψε τις σκέψεις της η Ελένη.

Της διάβασε τις σελίδες που είχε δουλέψει και της διηγήθηκε το τέλος που προετοιμάζε για την ιστορία της. Πάντα άκουγε με προσοχή τη γνώμη της Μυρσίνης, την οποία θεωρούσε ιδανικό αναγνώστη και κριτή.

Η ώρα πέρασε γρήγορα με το κουβεντολόι και η Ελένη ένωσε έτοιμη να χωθεί στο κρεβάτι της.

– Όρα για ύπνο, είπε η Μυρσίνη που είχε κι εκείνη νυστάξει. Θα φύγω νωρίς για την πόλη, γι' αυτό θα σε συναντήσω στο καφέ μας, μόλις ξεμπερδέψω με τον δικηγόρο μου. Ψώνια και φαγητό! Θα με βοηθήσεις να σχεδιάσουμε και ένα πρόγραμμα για να διασκεδάσουμε τους επισκέπτες μου. Κάτι μου λείπει ως θα το χρειάζονται.

– Ασφαλώς, προθυμοποιήθηκε η Ελένη και καληνύχτισε τη φίλη της. Ες αύριον τα σπουδαία!

Η Μυρσίνη έβαλε τα πιάτα στον νεροχύτη. Θα τα έπλενε αύριο η Χρύσα, δεν είχε κουράγιο ούτε στο πλυντήριο να τα βάλει. Κατευθύνθηκε προς τη

σκάλα και μπήκε στο δωμάτιό της. Το μεγάλο κρεβάτι με τον ουρανό, στρωμένο με τα λευκά σεντόνια από αιγυπτιακό βαμβάκι και τις περίτεχνες δαντέλες ολόγυρα, την προκαλούσε να ξαπλώσει. Έκανε βιαστικά την τουαλέτα της στο παρακείμενο λουτρό, λιτά πολυτελές, από γκρίζο και λευκό μάρμαρο και χώθηκε με ανακούφιση στα δροσερά σεντόνια. Πρόλαβε να διαβάσει μερικές σελίδες από τον αγαπημένο της Προυστ πριν βυθιστεί σ' έναν γλυκό ύπνο.

Το επόμενο πρωί η Μυρσίνη σηκώθηκε χαράματα. Έπρεπε να τακτοποιήσει τις δουλειές του κτήματος και να κατέβει στην πόλη. Είχε ραντεβού με τον δικηγόρο της για να δουν τα οικονομικά της και μετά θα συναντούσε την Ελένη στο κεντρικό καφέ, όπου συνήθιζαν να βρίσκονται. Σχεδίαζε βόλτες στα μαγαζιά και προμήθειες για το σπίτι εν όψει των επισκέψεων.

Δεν θα παρέλειπε και μια βόλτα στα παλαιολωπεία. Όλο και κάποιο κελεπούρι θα ξετρούπωνε. Μετά θα απολάμβαναν ένα εξαιρετικό δείπνο στο αγαπημένο τους ρεστοράν, συνοδεία εκλεκτού οίνου βεβαίως, και θα έκλειναν με το θεσπέσιο επιδόρπιο σοκολάτας, που και μόνο η σκέψη του της προκαλούσε σιελόρροια. Η προσδοκία της ημέρας που είχε μπροστά της τη γέμιζε ευχαρίστηση.

Αυτές οι απλές καθημερινές χαρές και οι δυνατότητες που της έδινε ο ελεύθερος χρόνος της, ήταν δώρο θεού μετά τα προγραμματισμένα και ανταγωνιστικά χρόνια της περιβόητης καριέρας της.

Φόρεσε άνετα αλλά κομψά ρούχα και παπούτσια περιπάτου, άρπαξε τη μεγάλη δερμάτινη τσάντα της

που χώραγε τα πάντα και δεν την αποχωριζόταν ποτέ και κατευθύνθηκε στο μεγάλο τζιπ της που χρησιμοποιούσε όταν είχε πολλά ψώνια.

Η διαδρομή έως την πόλη ήταν ευχάριστη, καθώς διέσχιζε καταπράσινες περιοχές με αμπέλια και ελαιώνες χωρίς να συναντά ιδιαίτερη κίνηση. Η είσοδος στην πόλη τη δυσκόλεψε λίγο, αλλά γρήγορα έφθασε στον προορισμό της και βρήκε χώρο για το αυτοκίνητό της έξω από τα γραφεία της εταιρείας. Μέσα την περίμενε ο αγαπημένος και αφοσιωμένος παιδικός της φίλος Κωνσταντίνος.

– Μυρσίνη, επιτέλους σε βλέπω! Στις ομορφιές σου είσαι σήμερα! Πέρασε μέσα, ο καφές σου σε περιμένει.

Την αγκάλιασε τρυφερά από τους ώμους και την οδήγησε στην πιο αναπαυτική πολυθρόνα του γραφείου.

– Είναι η ηρεμία της εξοχής, Κωνσταντίνε, έχω γίνει άλλος άνθρωπος. Πες μου τώρα, πώς πάνε τα έσοδά μου; Θέλω να ξέρω πόσο σπάταλη μπορώ να γίνω σήμερα.

– Οι επενδύσεις σου αποδίδουν εξαιρετικά. Δεν έχεις κανένα πρόβλημα να γίνεις όσο σπάταλη επιθυμεί η καρδιά σου. Γνωρίζοντάς σε πάντως, μάλλον θα αδειάσεις κανένα βιβλιοπωλείο! σημείωσε γελώντας ο Κωνσταντίνος.

Η Μυρσίνη τον κοίταξε με αγάπη. Στα πενήντα του σήμερα ο Κωνσταντίνος ήταν ο διάσημος

δικηγόρος της φίρμας, άξιος διάδοχος της οικογενειακής παράδοσης. Για εκείνην ωστόσο ήταν πάντα ο καλός, γλυκός, παιδικός της φίλος, πάντα έτοιμος να τη συντρέξει σε κάθε δύσκολη στιγμή, πάντα δίπλα της στα καλά και στα κακά. Η Μυρσίνη απορούσε γιατί ένας τόσο ενδιαφέρων και γοητευτικός άνδρας είχε παραμείνει ανύπανδρος. Του είχε αναθέσει τη διαχείριση των περιουσιακών της στοιχείων με κλειστά μάτια και κοιμόταν ήσυχη γνωρίζοντας την αξία, την τιμιότητα και την αφοσίωσή του. Για μεγάλη απογοήτευση του Κωνσταντίνου, αρνήθηκε την πρότασή του για γεύμα.

– Δεν γίνεται, γλυκέ μου, έχω ήδη κανονίσει.

– Τουλάχιστον έναν καφέ.

– Δεν προλαβαίνω, Κωνσταντίνε, αλλά σου υπόσχομαι να φάμε μαζί στην επόμενη επίσκεψή μου, αν βέβαια είσαι εύκαιρος.

– Για σένα, πάντα!

Η Μυρσίνη τον φίλησε και έφυγε φουριόζα να συναντήσει την Ελένη.

Η βόλτα στα μαγαζιά αποδείχτηκε επιτυχής. Οι δύο φίλες, φορτωμένες με πολύχρωμες τσάντες, κατευθύνθηκαν χαρούμενες και ξεθεωμένες από την πολύωρη ορθοστασία προς το αγαπημένο τους ρεστοράν. Κάθισαν στον δροσερό κήπο κάτω από τη λευκή τέντα με θέα το γραφικό λιμάνι και παρήγγειλαν από ένα παγωμένο λευκό κρασί το οποίο έπιναν απολαυστικά μελετώντας τον κατάλογο.

Η Μυρσίνη δεν είδε αμέσως την εντυπωσιακή νεαρή με το τέλειο σώμα και το έντονο μακιγιάζ, υπερβολικό για το νεανικό της πρόσωπο, αλλά και για την ώρα της ημέρας, που κατευθυνόταν, λιχνιζόμενη στα ψηλοτάκουνα παπούτσια της, προς το τραπέζι τους. Άκουσε πρώτα την επιτηδευμένη, κάπως τσιριχτή φωνή της να τη φωνάζει καθώς πλησίαζε και σήκωσε έκπληκτη το κεφάλι της από τον κατάλογο που κρατούσε μπροστά της.

– Γειά σου, Μυρσίνη!

– Τζίνα, εσύ είσαι, παιδί μου; Πώς στην ευχή βρέθηκες εδώ; Δεν θα έπρεπε να βρίσκεσαι στο Λονδίνο; Είναι περίοδος εξετάσεων απ' ό,τι ξέρω.

– Θα σου εξηγήσω, είπε η Τζίνα χαιρετώντας την Ελένη.

Η Μυρσίνη, χωρίς ιδιαίτερο ενθουσιασμό, της πρόσφερε το άδειο κάθισμα δίπλα της. Αυτή μας έλειπε! σκέφτηκε με δυσαρέσκεια. Έχει γούστο να μου κουβαληθεί στο κτήμα! Γνωρίζοντάς την, ήξερε πως δεν της ήταν δύσκολο ακόμη και να αυτοπροσκληθεί. Ήταν αλήθεια ότι δεν συμπαθούσε ιδιαίτερα αυτό το κορίτσι και είχε πολύ καλούς λόγους γι' αυτό. Θυμήθηκε με δυσφορία τις κακίες της μικρής, από την τρυφερή της ακόμη ηλικία, και πόσο ταλαιπωρούσαν τη γλυκιά και ανεξίκακη Αντιόπη που της συγχωρούσε μεγαλόθυμα τα πάντα.

Τα φέματα και οι πονηριές ήταν πάντοτε τα βασικά της εργαλεία για να πετύχει τους σκοπούς της και η έμφυτη ζήλια της μεγάλωνε με τα χρόνια. Για την Τζίνα, η ηθική ήταν μια ευέλικτη έννοια που τη χειριζόταν κατά πώς τη βόλευε.

Η κοπέλα στρογγυλοκάθισε στο αναπαυτικό κάθισμα, άπλωσε φιλάρεσκα τα μακριά καλλίγραμμα πόδια της και αναστέναξε με ανακούφιση. Αφού αράδιασε δεκάδες ανούσιες λεπτομέρειες για τη δραστηριότητα της ημέρας της, απάντησε και στο ερώτημά της Μυρσίνης. Διέκοψε τις σπουδές της γιατί ήταν αδέκαρη.

– Πώς έτσι; Νόμιζα ότι ήσουν καλυμμένη μια χαρά με τα χρήματα που σου άφησε η συχωρεμένη η θεία σου η Άννα και υπάρχει και το διαμέρισμά της εδώ, το οποίο απ' ό,τι ξέρω το άφησε σ' εσένα! απόρησε η Μυρσίνη.

– Τα χρήματα εξανεμίσθησαν, δεν έμεινε τίποτε. Όσο για το σπίτι, εκεί μένω αλλά δεν μπορεί να με ταΐσει, αναστέναξε η Τζίνα. Μπορώ βέβαια να το πουλήσω, αλλά θα πρέπει πρώτα να εξασφαλίσω στέγη. Είμαι μόνη και απελπισμένη. Χρειάζομαι έναν φίλο να με φιλοξενήσει για λίγο και να μου δώσει συμβουλές για τα επόμενα βήματά μου.

Πάντως απελπισμένη δεν φαινόταν η μικρή. Η Μυρσίνη κατάλαβε πού οδηγούσε η Τζίνα τη συζήτηση, αλλά δεν μπορούσε να αγνοήσει το γεγονός ότι χρειαζόταν καθοδήγηση, ιδίως με τα μυαλά που κουβαλούσε. Ένας θεός ξέρει τί έγιναν τα χρήματά της, τί ήταν αλήθεια και τί ψέμα απ' όσα είπε, αλλά η συνείδησή της δεν της επέτρεπε να αγνοήσει τη μικρή ανόητη και επιπόλαιη ανιψιά της Άννας σ' αυτή τη δύσκολη στιγμή της, όσο κι αν η φωνή μέσα της έλεγε πως πιθανόν να το μετανιώσει. Άλλωστε, μπορεί η Τζίνα ν' ανατράφηκε με την τρυφερή φροντίδα της θείας της, αλλά στερήθηκε τους γονείς της

απ' την κούνια. Αυτό αρκούσε για να της συγχωρεί κάποιος πολλά από τα ελαττώματά της.

– Δες τί θα κάνουμε, είπε πιέζοντας τον εαυτό της να ακουστεί χαρούμενη. Θα παραγγείλουμε ένα ωραίο γεύμα, στο οποίο είσαι καλεσμένη μου και μετά θα πεταχτούμε έως το γραφείο του Κωνσταντίνου να του δώσουμε τα στοιχεία για το σπίτι, ώστε να φροντίσει για την εκτίμησή του και να μας δώσει τις συμβουλές του. Μετά θα περάσουμε από το σπίτι σου να μαζέψεις μερικά απαραίτητα και θα φύγουμε για το κτήμα μου. Μπορείς να μείνεις εκεί όσο χρειαστεί για να τακτοποιήσεις τις υποθέσεις σου.

– Μυρσίνη, είσαι ένας άγγελος, το ήξερα ότι δεν θα μ' άφηνες αβοήθητη! Σ' ευχαριστώ γλυκιά μου. Θα περάσουμε υπέροχα στο κτήμα! Δεν πιστεύω να έχεις αντίρρηση να εγκατασταθώ στην κρεβατοκάμαρα με τη μεγάλη βεράντα; Γι' αυτήν που βλέπει στο ποτάμι λέω. Το λατρεύω αυτό το δωμάτιο από τότε που με φιλοξένησες, όταν σε επισκεφτήκαμε με την Αντιόπη!

– Λυπάμαι, αγαπητή μου, θα πρέπει να αρκεστείς σε κάτι άλλο. Το δωμάτιο το έχω ετοιμάσει για την ανιψιά μου, την οποία περιμένω σύντομα, απάντησε σοκαρισμένη με το θράσος της η Μυρσίνη.

– Καλά, δεν πειράζει, άλλωστε όλα τα δωμάτια είναι υπέροχα σ' αυτό το σπίτι. Μου αρκεί που θα έχω τη συντροφιά της Αντιόπης... Πολύ χαίρομαι που θα την έχουμε μαζί μας! Εδώ που τα λέμε, αναρωτιόμουν πώς θα σκοτώνω τον χρόνο μου. Δεν γίνεται τίποτε σ' αυτό το χωριό! Σκέτο νεκροταφείο!

Ευτυχώς, η πόλη απέχει μόνο είκοσι λεπτά με τον καινούργιο δρόμο. Δεν πιστεύω να έχεις αντίρρηση να χρησιμοποιώ το αυτοκίνητό σου; Το δικό μου το πούλησα για τα εισιτήρια της επιστροφής και τη συντήρησή μου.

– Ναι, βέβαια... μουρμούρισε η Μυρσίνη μέσα από τα δόντια της, σίγουρη πλέον για τους μπελάδες που φορτώθηκε. *Ήθελές τα κι έπαθές τα*, σκέφτηκε καθώς πλήρωνε τον λογαριασμό.

Ο πρωινός ενθουσιασμός της είχε εξανημισθεί. Το πέρασμα από το γραφείο του Κωνσταντίνου ήταν σύντομο. Η Τζίνα είχε μαζέψει γρήγορα τα πράγματά της –μάλλον δεν είχε κάνει καν τον κόπο να ξεπακετάρει όταν έφθασε από το Λονδίνο– και η Μυρσίνη οδηγούσε τώρα προς το κτήμα, σιωπηλή και μάλλον κακόκεφη. Ξαφνικά συνειδητοποίησε πως το σπίτι της θα είχε σύντομα τρεις νέους ενοίκους και πολλή φροντίδα. Ευτυχώς, είχε την αγαπημένη της Χρύσα, η οποία σίγουρα θα τα έφερε βόλτα, με την ενέργεια και την αξιοσύνη που διέθετε.

